

Хубаво, рекохъ и излѣзохъ... Повъртѣхъ се още малко и си отидохъ...

— Откъде мина?

Кабака усѣти, какъ една студена трѣпка полази по гърба му и го щипна по петигѣ.

— Минахъ край общината... отъ общината тамъ... презъ Геновия сокакъ и.. у насъ... Другаде не съмъ ходилъ.

— Ще видимъ, — заключи съ убийствено безразличие околийскиятъ. — Заведете го долу!

Единъ отъ стражаритѣ го отведе до стария общински оборъ, отключи разкривената врата и го тикна по гърба:

— Хайде — на сѣнка!

Въ обора, наредени въ прашнитѣ ясли, седѣха още седемъ души — шестъ партийци и единъ ремсистъ.

— О-о-о! — посрещна го чевръсто Пеню помощникътъ. — Другарю Кабаковъ, горе главата! Дойде най-сетне и ти — по етапенъ редъ.

Кабака се оглеждаше като изгързанъ заекъ, пулѣше се и въ полутъмнината на обора ги разпознаваше повече по гласоветѣ, отколкото по лицата.

— Ако си дошълъ на заседание — отлага се, кметътъ не дойде! — рече Караванювчето, безъ да се помръдне. — Губишъ, значи, дневнигъ...

Едва сега Кабака разпозна петтѣ съветници отъ трудовия блокъ. И като мълния мина презъ ума му предупреждението на Димитра Гочоколевъ: „Азъ имамъ още единъ вашъ човѣкъ!“ Кой ли е той? За Караванювчето, за помощника и за Миля Бакърджийчето не можеше и да се мисли. Оставаха двама: Колю Кавръчето и Манолето Налбантина. Кавръчето обикновено мълчеше и затова него мжно можеше да угади човѣкъ, но Налбантина обичаше да дрънка и дори еднѣжъ бѣше